

БЕРНЬСЬКА КОНВЕНЦІЯ

про охорону літературних і художніх творів

**Паризький Акт від 24 липня 1971 року
змінений 2 жовтня 1979 року**

ДАТА ПІДПИСАННЯ: 24.07.71 р.

ДАТА ПРИЄДНАННЯ УКРАЇНИ: 31.05.95 р.

ДАТА НАБРАННЯ ЧИННОСТІ ДЛЯ УКРАЇНИ: 25.10.95 р.

Додатково див. Статус
(станом на 20 листопада 2007 року)

Держави Союзу, натхнені однаковим бажанням охороняти настільки ефективно й однаково, наскільки це можливо, права авторів їх літературні і художні твори,

Визнаючи значення роботи Конференції по перегляду Конвенції, що відбулася в Стокгольмі в 1967 році,

Вирішили переглянути Акт, прийнятий Конференцією в Стокгольмі, залишаючи без зміни статті з 1 до 20 та з 22 до 26 цього Акта.

Відповідно до цього Уповноважені, які нижче підписалися, за поданням своїх повноважень, визнаних у належній формі та повному порядку, погодилися про таке:

Стаття 1

Країни, до яких застосовується дійсна Конвенція, утворюють Союз для охорони прав авторів на їх літературні і художні твори.

Стаття 2

(1) Термін "Літературні і художні твори" охоплює всі твори в галузі літератури, науки і мистецтва, яким би способом і в якій би формі вони не були виражені, як-то: книги, брошури та інші письмові твори, лекції, звертання, проповіді та інші подібного роду твори; драматичні і музично-драматичні твори; хореографічні твори і пантоміми, музичні твори з текстом або без тексту; кінематографічні твори, до яких прирівнюються твори, виражені способом, аналогічним кінематографії; малюнки, твори живопису, архітектури, скульптури, графіки і літографії; фотографічні твори, до яких прирівнюються твори, виражені способом, аналогічним фотографії; твори прикладного мистецтва; ілюстрації, географічні карти, плани, ескізи і пластичні твори, що відносяться до географії, топографії, архітектурі або наукам.

(2) Проте за законодавством країн Союзу зберігається право приписати, що літературні і художні твори або будь-які певні їх види не підлягають охороні, якщо вони не закріплені в тій або іншій матеріальній формі.

(3) Переклади, адаптації, музичні аранжування та інші переробки літературного або художнього твору охороняються нарівні з оригінальними творами, без шкоди правам автора оригінального твору.

(4) За законодавством країн Союзу зберігається право визначати охорону, що буде надаватися офіційним текстам законодавчого, адміністративного і судового характеру і офіційним перекладам таких текстів.

(5) Збірники літературних і художніх творів, наприклад енциклопедії та антології, що являють собою за добором і розміщенням матеріалів результат інтелектуальної творчості, охороняються як такі, без шкоди правам авторів кожного з творів, що становить частину таких збірників.

(6) Твори, зазначені у цій статті, користуються охороною у всіх країнах Союзу. Ця охорона здійснюється на користь автора і його правонаступників.

(7) Із врахуванням положень статті 7 (4) цієї Конвенції, за законодавством країн Союзу зберігається право визначати ступінь застосування їхніх законів до творів прикладного мистецтва і промислових малюнків та зразків. Щодо творів, які охороняються у країні походження виключно як рисунки та зразки, в інших країнах Союзу може бути передбачена лише спеціальна охорона, надавана в даній країні малюнкам і зразкам, проте, якщо в даній країні не надається такої спеціальної охорони, ці твори охороняються як художні твори.

(8) Охорона, надавана цією Конвенцією, не поширюється на повідомлення про новини дня або на повідомлення про різні події, що мають характер простої прес-інформації.

Стаття 2bis

(1) За законодавством країн Союзу зберігається право повністю або частково вилучити із охорони, передбаченої попередньою статтею, політичні промови і промови, виголошені під час судових процесів.

(2) За законодавством країн Союзу зберігається також право визначати умови, на яких лекції, звертання й інші публічно виголошені твори того ж виду можуть відтворюватися в пресі, передаватися в ефір, повідомлятися для загального відома по проводах і бути предметом публічних повідомлень, передбачених статтею 11bis (1) цієї Конвенції, коли таке використання виправдується інформаційною метою.

(3) Проте автор користується виключним правом підготувати збірники своїх творів, згаданих у попередніх пунктах.

Стаття 3

(1) Охорона, передбачена цією Конвенцією, застосовується:

(a) до авторів, які є громадянами однієї з країн Союзу, щодо їх творів як випущених у світ, так і не випущених у світ;

(b) до авторів, які не є громадянами однієї з країн Союзу, щодо їх творів, випущених у світ вперше в одній з цих країн або одночасно в країні, що не входить до Союзу, і в країні Союзу.

(2) Автори, які не є громадянами однієї з країн Союзу, але мають своє звичайне місце проживання в одній з таких країн, прирівнюються для цілей цієї Конвенції до громадян цієї країни.

(3) Під "випущеними у світ творами" слід розуміти твори, випущені за згодою їхніх авторів, який би не був спосіб виготовлення примірників, за умови, якщо ці примірники випущені в обіг у кількості, здатній задовольнити розумні потреби публіки, беручи до уваги характер твору. Не є випуском у світ представлення драматичного, музично-драматичного або кінематографічного твору, виконання музичного твору, публічне читання літературного твору, повідомлення по проводах або передача в ефір літературних або художніх творів, показ твору мистецтва і спорудження твору архітектури.

(4) Твір вважається випущеним у світ одночасно у кількох країнах, якщо він було випущений у двох або більше країнах протягом тридцяти днів після першого його випуску.

Стаття 4

(1) Охорона, передбачена цією Конвенцією, застосовується, навіть якщо умови, передбачені статтею 3, не будуть виконані:

(a) до авторів кінематографічних творів, виробник яких має свою штаб-квартиру або звичайне місце проживання в одній з країн Союзу;

(b) до авторів творів архітектури, споруджених у будь-якій країні Союзу, або інших художніх творів, є частиною будівлі чи іншої споруди, розташованої в будь-якій країні Союзу.

Стаття 5

(1) Щодо творів, з яких авторам надається охорона на підставі цієї Конвенції, автори користуються в країнах Союзу, крім країни походження твору, правами, які надаються нині або будуть надані в подальшому відповідними законами цих країн своїм громадянам, а також правами, особливо надаваними цією Конвенцією.

(2) Користування цими правами і здійснення їх не пов'язані з виконанням будь-яких формальностей; таке користування і здійснення не залежать від існування охорони в країні походження твору. Отже, крім установлених цією Конвенцією положень, обсяг охорони, рівно як і засоби захисту, що забезпечують автору охорону його прав, регулюються виключно законодавством країни, в якій виникає потреба в ній.

(3) Охорона в країні походження регулюється внутрішнім законодавством. Проте, якщо автор не є громадянином країни походження твору, відносно якого йому надається охорона на підставі цієї Конвенції, він користується в цій країні такими ж правами, як і автори — громадяни цієї країни.

(4) Країною походження вважається:

(а) для творів, вперше випущених у світ в будь-якій країні Союзу — ця країна; для творів, випущених у світ одночасно в кількох країнах Союзу, що надають різні терміни охорони, — та країна, законодавство якої встановлює найкоротший термін охорони;

(b) для творів, випущених у світ одночасно в будь-якій країні, що не входить до Союзу, і в одній із країн Союзу, — ця остання країна;

(с) для творів, не випущених у світ, або для творів, випущених у світ вперше в країні, що не входить до Союзу, без одночасного випуску в світ в будь-якій країні Союзу, — та країна Союзу, громадянином якої є автор, за умови, що

(i) відносно кінематографічних творів, виробник яких має свою штаб-квартиру або звичайне місце проживання в якій-небудь країні Союзу, країною походження є ця країна, і

(ii) відносно творів архітектури, споруджених в будь-якій країні Союзу, або інших художніх творів, що є частиною будівлі чи іншої споруди, розташованої в будь-якій країні Союзу, країною походження є ця країна.

Стаття 6

(1) Якщо будь-яка країна, що не входить до Союзу не забезпечує достатньої охорони творам авторів, які є громадянами однієї з країн Союзу, ця остання країна може обмежити охорону, надавану творам авторів, які на дату першого випуску в світ цих творів є громадянами іншої країни і які не мають свого звичайного місця проживання в одній із країн Союзу. Якщо країна, в якій твір було вперше випущений у світ, скористається цим правом, інші країни Союзу не зобов'язані надавати творам, підпорядкованим такому особливому режиму, більш широку охорону, ніж та, яка надана їм у країні першого випуску у світ.

(2) Ніякі обмеження, встановлені на основі попереднього пункту, не зачіпають права, які набуті автором на твір, випущений у світ в будь-якій країні Союзу до введення в дію такого обмеження.

(3) Країни Союзу, які обмежують відповідно до цієї статтею надання авторського права, повідомляють про це Генерального директора Всесвітньої організації інтелектуальної власності (далі іменованого "Генеральний директор") письмовою заявою, яка визначає країни, щодо яких охорона обмежується, а також обмеження, під які піддаються права авторів — громадян цих країн. Генеральний директор негайно сповіщає про цю заяву всі країни Союзу.

Стаття 6bis

(1) Незалежно від майнових прав автора і навіть після відступлення цих прав він має право вимагати визнання свого авторства на твір і протидіяти будь-якому перекрученню, спотворенню чи іншій зміні цього твору, а також будь-якому іншому посягання на твір, здатному завдати шкоди честі або репутації автора.

(2) Права, визнані за автором на підставі попереднього пункту, зберігають силу після його смерті принаймні до припинення майнових прав і здійснюються особами або установами, уповноваженими на це законодавством країни, в якій витребується охорона. Проте ті країни,

законодавство яких в момент ратифікації цього Акта або приєднання до нього, не містить положень, що забезпечують охорону після смерті автора всіх прав, перелічених у попередньому пункті, можуть передбачити, що деякі з цих прав не зберігають сили після смерті автора.

(3) Засоби захисту для забезпечення прав, наданих цією статтею, регулюються законодавством країни, в якій витребувана охорона.

Стаття 7

(1) Термін охорони, надаваний цією Конвенцією, становить увесь час життя автора і п'ятдесят років після його смерті.

(2) Проте для кінематографічних творів країни Союзу вправі передбачити, що термін охорони закінчується через п'ятдесят років після того, як твір за згодою автора було зроблено доступним для загального відома, або — якщо протягом п'ятдесяти років з часу створення такого твору ця подія не настане — що термін охорони закінчується через п'ятдесят років після створення твору.

(3) Для творів, випущених анонімно або під псевдонімом, термін охорони, надаваний цією Конвенцією, закінчується через п'ятдесят років після того, як твір було правомірно зроблено доступним для загального відома. Проте, якщо прийнятий автором псевдонім не викликає сумнівів у його особі, терміном охорони є термін, передбачений пунктом (1). Якщо автор твору, випущеного анонімно або під псевдонімом, розкриє свою особу протягом вищезазначеного терміну, то застосовується термін охорони, передбачений пунктом (1). Країни Союзу не зобов'язані охороняти твори, випущені анонімно або під псевдонімом, відносно яких є всі підстави припускати, що від часу смерті їх автора минуло п'ятдесятьох років.

(4) За законодавством країн Союзу зберігається право визначати термін охорони фотографічних творів і творів прикладного мистецтва, охоронюваних у якості художніх творів; проте цей термін не може бути менший двадцяти п'яти років від часу створення такого твору.

(5) Термін охорони, надаваний після смерті автора, і терміни, передбачені пунктами (2), (3) і (4), починають текти з дня смерті автора і (або) від дня настання події, зазначеної в цих пунктах, але починається завжди з 1 січня року, що йде за роком смерті або за роком настання такої події.

(6) Країни Союзу мають право встановлювати термін охорони, що перевищує терміни, передбачені попередніми пунктами.

(7) Країни Союзу, які зв'язані Римським актом цієї Конвенції і які установили у своєму національному законодавстві, що діє на час підписання цього Акта, більш короткі терміни охорони, ніж передбачені попередніми пунктами, мають право зберегти ці терміни під час приєднання до цього Акта або під час його ратифікації.

(8) У будь-якому випадку термін визначається законом країни, в якій витребується охорона; проте, якщо законодавством цієї країни не передбачено інше, цей термін не може бути більш тривалим, ніж термін, встановлений в країні походження твору.

Стаття 7bis

Положення попередньої статті застосовуються також для творів, створених у співавторстві, за умови, що терміни, які визначаються від часу смерті автора, обраховуються від часу смерті останнього автора, який пережив інших співавторів.

Стаття 8

Автори літературних і художніх творів, охороняються цією Конвенцією протягом усього терміну дії їх прав на оригінальні твори користуються виключним правом перекладати і дозволяти переклади своїх творів.

Стаття 9

(1) Автори літературних і художніх творів, охороняються цією Конвенцією, користуються виключним правом дозволяти відтворення цих творів будь-яким чином і в будь-якій формі.

(2) За законодавством країн Союзу зберігається право дозволяти відтворення таких творів у певних особливих випадках за умови, що таке відтворення не завдає шкоди нормальному використанню твору і не зачіпає будь-яким необґрунтованим способом законні інтереси автора.

(3) Будь-який звуковий або візуальний запис визнається відтворенням для цілей цієї Конвенції.

Стаття 10

(1) Дозволяється використання цитат із твору, який правомірно зроблено доступним для загального відома, за умови дотримання добрих звичаїв і в обсязі, виправданому поставленою метою, включаючи цитування статей із газет і журналів у формі оглядів преси.

(2) Законодавством країн Союзу і спеціальними угодами, які укладені або будуть укладені між ними, може бути дозволене використання літературних або художніх творів у обсязі, виправданому поставленою метою, як ілюстрацій у виданнях, радіо- і телевізійних передачах і звукозаписах або зображення навчального характеру за умови, що таке використання здійснюється при дотриманні добрих звичаїв.

(3) При використанні творів відповідно до попередніх пунктів цієї статті зазначається джерело і ім'я автора, якщо воно позначено на цьому джерелі.

Стаття 10bis

(1) За законодавством країн Союзу зберігається право дозволяти відтворення в пресі, передачу в ефір або повідомлення по проводах для загального відома опублікованих у газетах або журналах статей з поточних економічних, політичних і релігійних питань або переданих в ефір творів такого ж характеру у випадках, коли право на таке відтворення, передачу в ефір або повідомлення по проводах не було спеціально застережено. Проте джерело завжди повинно бути ясно вказано; правові наслідки невиконання цього зобов'язання визначаються законодавством країни, в якій витребувана охорона.

(2) За законодавством країн Союзу зберігається також право визначати умови, на яких літературні і художні твори, показані або оповіщені в ході поточних подій, можуть бути в обсязі, виправданому поставленої інформаційної метою, відтворені або зроблені доступними для загального відома в оглядах поточних подій засобами фотографії або кінематографії або шляхом передачі в ефір або повідомлення для загального відома по проводах.

Стаття 11

(1) Автори драматичних, музично-драматичних і музичних творів користуються

(i) публічний показ і виконання своїх творів, включаючи публічний показ і виконання, здійснювані будь-якими засобами і способами;

(ii) передачу будь-яким способом постановок і виконань творів для загального відома.

виключним правом дозволяти:

(2) Такі ж права надаються авторам драматичних або музично-драматичних творів щодо перекладів їх творів протягом усього терміну дії їх прав на оригінальні твори.

Стаття 11bis

(i) передачу своїх творів в ефір або публічне повідомлення цих творів будь-яким іншим способом бездротової передачі знаків, звуків або зображень;

(ii) будь-яке публічне повідомлення, чи то по проводах або засобами бездротового зв'язку, повторно переданого в ефір твору, якщо таке повідомлення здійснюється іншою організацією, ніж первісна;

(iii) публічне повідомлення переданого в ефір твору за допомогою гучномовця або будь-якого іншого апарату, що передає знаки, звуки або зображення.

(1) Автори літературних і художніх творів користуються виключним правом дозволяти:

(2) Законодавством країн Союзу можуть бути визначені умови здійснення прав, передбачених попереднім пунктом; проте дію цих умов буде суворо обмежено межами країн, які їх встановили. Ці умови ні в якому разі не можуть зачіпати ні немайнових прав автора, ні належного автору права на одержання справедливої винагороди, що встановлюється, при відсутності згоди, компетентним органом.

(3) Дозвіл, наданий відповідно до пункту (1) цієї статті, оскільки не встановлено інше, не включає дозволу на запис переданого в ефір твору за допомогою приладів, що фіксують звуки або зображення. Проте законодавством країн Союзу може визначатися режим записів короткотермінового користування, здійснюваних радіомовною організацією власними засобами і для своїх передач. Цим законодавством може бути дозволене зберігання таких записів, зважаючи на їх виключно документальний характер, в офіційних архівах.

Стаття 11ter

(i) публічне читання своїх творів, включаючи таке публічне читання, яке здійснюється будь-якими засобами або способами;

(ii) передачу будь-яким способом читання їх творів для загального відома.

(1) Автори літературних творів користуються виключним правом дозволяти:

(2) Такі ж права надаються авторам літературних творів щодо перекладу їх творів протягом усього терміну дії їх прав на оригінальні твори.

Стаття 12

Автори літературних і художніх творів користуються виключним правом дозволяти переробки, аранжування й інші зміни своїх творів.

Стаття 13

(1) Кожна країна Союзу може встановити для себе застереження і умови відносно виключного права, надаваного автору музичного твору і автору будь-якого тексту, що вже дав дозвіл на його запис разом з музичним твором, дозволяти звуковий запис музичного твору разом з таким текстом, якщо такий є; проте всі такі застереження і умови застосовуються тільки в країнах, які їх встановили і ні в якому випадку не можуть зачіпати права, що належать цим авторам, на одержання справедливої винагороди, яка, за відсутності угоди, встановлюється компетентним органом.

(2) Записи музичних творів, зроблені в будь-якій країні Союзу відповідно до статті 13 (3) Конвенцій, підписаних у Римі 2 червня 1928 р. і в Брюсселі 26 червня 1948 р. можуть відтворюватися в цій країні без дозволу авторів музичного твору до закінчення двох років від дня, коли в ній набуде чинності цей Акт.

(3) Записи, зроблені відповідно до пунктів (1) і (2) цієї статті і ввезені без дозволу зацікавлених сторін у країну, де вони вважаються незаконними, підлягають арешту.

Стаття 14

(i) кінематографічну переробку і відтворення своїх творів та поширення перероблених або відтворених таким способом творів;

(ii) публічний показ і виконання перероблених або відтворених таким способом творів і повідомлення їх по проводах для загального відома.

(1) Автори літературних і художніх творів мають виключне право дозволяти:

(2) Переробка в будь-яку іншу художню форму кінематографічної постановки, похідної від літературного або художнього твору, незалежно від дозволу його автора, вимагає також дозволу автора оригінального твору.

(3) Положення статті 13 (1) не застосовуються.

Стаття 14bis

(1) Без збитку авторським правам на будь-який твір, який міг би бути перероблений або відтворений, кінематографічний твір підлягає охороні, як оригінальний твір. Особа, яка має авторське право на кінематографічний твір, користується такими ж правами, як і автор оригінального твору, включаючи права, передбачені в попередній статті.

(2) (a) Визначення осіб — що мають авторське права на кінематографічний твір, зберігається за законодавством країни, в якій витребується охорона.

(b) Проте в країнах Союзу, законодавство яких включає у число осіб, що мають авторське право на кінематографічні твори авторів, що зробили внесок у його створення, ці автори, якщо вони зобов'язалися зробити такий внесок, не вправі при відсутності будь-якої протилежної або особливої умови, заперечувати проти відтворення, розповсюдження, публічного показу і виконання, повідомлення по проводах для загального відомо, передачі в ефір або будь-якого іншого публічного повідомлення твору, а також субтитрування і дублювання його тексту.

(c) Питання про те, чи повинно зазначене вище зобов'язання бути виражене для застосування попереднього пункту (b) у формі письмової згоди або рівнозначного письмового акта, визначається законодавством країни, в якій виробник кінематографічного твору має свою штаб-квартиру або звичайне місце проживання. Проте за законодавством країни Союзу, в якій витребується охорона, зберігається право передбачити, що таке зобов'язання встановлюється письмовою угодою або рівнозначним письмовим актом. Країни, що скористаються цим правом, повідомляють про це Генеральному директору шляхом письмової заяви, про яку він негайно сповіщає всі інші країни Союзу.

(d) Під "протилежною або особливою умовою" мається на увазі будь-яка обмежувальна умова, що має відношення до вищезгаданого зобов'язання.

(3) Якщо національним законодавством не встановлюється інше, положення вищевказаного пункту (2) (b) не застосовується до авторів сценаріїв, діалогів і музичних творів, створених для постановки кінематографічного твору, або до його режисера-постановника. Проте країни Союзу, законодавство яких не має положень, що передбачають застосування названого пункту (2) (b) до режисера-постановника, повідомляють про це Генерального директора шляхом письмової заяви, яку він негайно сповіщає всі інші країни Союзу.

Стаття 14ter

(1) Щодо оригіналів творів мистецтва і оригіналів рукописів письменників і композиторів автор, а після його смерті особи або установи, уповноважені національним законодавством, користуються невідчужуваним правом часткової участі в кожному продажу твору, що йде за першим його відступленням, здійсненим автором твору.

(2) Охорона, передбачена попереднім пунктом, може бути витребувана в будь-якій країні Союзу, за умови, коли законодавство країни, до якої належить автор, це дозволяє, і в обов'язі, що допускається законодавством країни, в якій витребується ця охорона.

(3) Порядок збору і розміри сум визначаються національним законодавством.

Стаття 15

(1) Для того щоб автор літературних і художніх творів, що охороняються цією Конвенцією, розглядався, за відсутності доказів протилежного, як такий і відповідно до цього допускався у країнах Союзу до порушення судового переслідування проти контрафакторів, достатньо, якщо ім'я автора буде позначено на творі звичайним чином. Цей пункт застосовується, навіть коли це ім'я є псевдонімом, коли псевдонім, взятий автором, не викликає сумніву в його особі.

(2) Виробником кінематографічного твору вважається, при відсутності доказу протилежного, фізична або юридична особа, ім'я або назва якої зазначена на цьому творі звичайним способом.

(3) Щодо творів, випущених анонімно або під псевдонімом, крім зазначених вище в пункті (1), видавець, ім'я якого позначено на творі, визнається, при відсутності доказу протилежного, представником автора, і в цьому статусі він правомочний захищати права автора і забезпечувати їх здійснення. Чинність положень цього пункту припиняється, коли автор розкриє свою особу і заявить про своє авторство на твір.

(4) (a) Для неопублікованих творів, автор яких невідомий, але відносно яких є всі підстави припускати, що він є громадянином країни Союзу, за законодавством цієї країни зберігається право призначати компетентний орган, який представляє цього автора і правомочний захищати його права і забезпечувати їх здійснення в країнах Союзу.

(b) Країни Союзу, які відповідно до цього положення здійснять таке призначення, повідомляють про це Генерального директора шляхом письмової заяви, що містить повну інформацію про призначений у такому порядку орган. Генеральний директор негайно повідомляє про цю заяву всі інші країни Союзу.

Стаття 16

(1) Контрафактні примірники твору підлягають арешту в будь-якій країні Союзу, в якій цей твір користується правовою охороною.

(2) Положення попереднього пункту застосовуються також до відтворень, що походять із країни, у якій твір не охороняється або перестав користуватись охороною.

(3) Арешт накладається відповідно до законодавства кожної країни.

Стаття 17

Положення цієї Конвенції не можуть ні в чому зачіпати право уряду кожної із країн Союзу дозволяти, контролювати або забороняти в законодавчому або адміністративному порядку розповсюдження, виконання або показ будь-якого твору або постановки, щодо яких компетентний орган визнає за необхідне здійснити це право.

Стаття 18

(1) Ця Конвенція застосовується до всіх творів, які на момент набуття нею чинності не стали ще загальним надбанням в країні походження у зв'язку із закінченням терміну охорони.

(2) Проте, якщо внаслідок закінчення раніше наданого творові терміну охорони він став уже загальним надбанням у країні, в якій витребується охорона, цей твір не буде знову взято під охорону в цій країні.

(3) Вказаний принцип застосовується відповідно до положень спеціальних конвенцій, які укладені або будуть укладені з цією метою між країнами Союзу. За відсутності таких положень відповідні країни визначають кожна для себе умови застосування цього принципу.

(4) Попередні положення застосовуються також у випадку нових приєднань до Союзу і у випадках, коли охорона розширяється в порядку застосування статті 7 або внаслідок відмови від застережень.

Стаття 19

Положення цієї Конвенції не перешкоджають витребуванню більш широкої охорони, що може надаватися законодавством тієї або іншої країни Союзу.

Стаття 20

Уряду країн Союзу залишають за собою право вступати між собою в спеціальні угоди, коли ці угоди будуть надавати авторам більш широкі права, ніж встановлені цією Конвенцією, або будуть містити інші положення, які не суперечать цієї Конвенції. Положення діючих угод, що відповідають цим вимогам, залишаються такими, що підлягають застосуванню.

Стаття 21

(1) Спеціальні положення, стосовно країн, що розвиваються, містяться в Додатковому розділі.

(2) Із урахуванням положень статті 28 (1) (b) Додатковий розділ становить невід'ємну частину цього Акта.

Стаття 22

(1) (a) Союз має Асамблею, що складається із країн Союзу, зв'язаних статтями від 22 до 26.

(b) Уряд кожної країни представляється одним делегатом, який може мати заступників, радників і експертів.

(c) Витрати кожної делегації несе уряд що призначив її.

(i) розглядає всі питання, що відносяться до збереження і розвитку Союзу і застосування цієї Конвенції;

(ii) дає Міжнародному бюро інтелектуальної власності (далі іменованому "Міжнародне бюро"), передбаченому в Конвенції, що засновує Всесвітню організацію інтелектуальної власності (далі іменовану "Організація"), вказівки щодо підготовки конференцій з перегляду, приділяючи при цьому належну увагу зауваженням країн Союзу, не зв'язаних статтями від 22 до 26;

(iii) розглядає і затверджує звіти і діяльність Генерального директора Організації, що стосуються Союзу, і дає йому всі необхідні інструкції з питань, що відносяться у компетенції Союзу;

(iv) обирає членів Виконавчого комітету Асамблеї;

(v) розглядає і затверджує звіти і схвалює діяльність свого Виконавчого комітету, а також дає йому інструкції;

(vi) визначає програму, приймає дворічний бюджет Союзу і затверджує його фінансові звіти;

(vii) затверджує фінансовий регламент Союзу;

(viii) створює такі комітети експертів і робітники групи, які вважає необхідними для здійснення цілей Союзу;

(ix) визначає які країни, що не є членами Союзу, і які міжурядові і міжнародні неурядові організації можуть бути допущені на її засідання як спостерігачі;

(x) приймає виправлення до статей від 22 до 26;

(xi) здійснює будь-які інші належні дії, спрямовані на досягнення цілей Союзу;

(xii) виконує всі інші функції, що впливають з цієї Конвенції;

(xiii) за умови її згоди здійснює такі права, які їй надані Конвенцією, що засновує Організацію.

(2) (a) Асамблея:

(b) З питань що становлять інтерес також для інших Союзів, адміністрацію яких здійснює Організація, Асамблея приймає рішення, заслухавши думку Координаційного комітету Організації.

(3) (a) Кожна країна — член Асамблеї має один голос.

(b) Половина країн — членів Асамблеї становить кворум.

(c) Незважаючи на положення підпункту (b), якщо на будь-якій сесії кількість представлених країн становить менше половини, але дорівнює або перевищує третину країн — членів Асамблеї, вона може приймати рішення, проте всі рішення Асамблеї, за винятком рішень, що відносяться до її власних правил процедури, набувають чинності лише при дотриманні нижче наведених умов. Міжнародне бюро направляє згадані рішення країнам — членам Асамблеї, які не були на ній представлені, і запрошує їх повідомити письмово у трьохмісячний термін, рахуючи від дати направлення рішень, чи голосують вони за ці рішення, проти них або утримуються. Якщо після закінчення цього терміну кількість країн, що таким чином проголосували або повідомили, що вони утримались, досягне тієї кількості, якої не вистачало для досягнення кворуму на самій сесії, такі рішення набувають чинності за умови, що одночасно зберігається необхідна більшість.

(d) За умови дотримання положень статті 26 (2), Асамблея приймає своє рішення більшістю в дві третини поданих голосів.

(e) Голосу тих, що утрималися, до уваги не беруться.

(f) Делегат може представляти тільки одну країну і голосувати лише від її імені.

(g) Країни Союзу, що не є членами Асамблеї, допускаються на її засідання як спостерігачі.

(4) (a) Асамблея збирається на чергову сесію раз на два роки за скликанням Генерального директора і, крім виняткових випадків, в той же час і в тому ж місці, що й Генеральна Асамблея Організації.

(b) Асамблея збирається на надзвичайну сесію, що скликається Генеральним директором, на вимогу Виконавчого комітету або на вимогу однієї чверті країн — членів Асамблеї.

(5) Асамблея приймає свої правила процедури.

Стаття 23

(1) Асамблея має Виконавчий комітет.

(2) (a) Виконавчий комітет складається з країн, обраних Асамблеєю із числа країн — членів Асамблеї. Крім того, країна, на території якої Організація має свою штаб-квартиру, має в Комітеті ex officio одне місце, за умови дотримання положень статті 25 (7) (b).

(b) Уряд кожної країни — члена Виконавчого комітету представлений одним делегатом, який може мати заступників, радників і експертів.

(с) Витрати кожної делегації несе уряд, що призначив її.

(3) Кількість країн — членів Виконавчого комітету становить одну четверту частину кількості країн — членів Асамблеї. При визначенні кількості місць, що підлягають заповненню, залишок, що утворився після ділення на чотири, до уваги не приймається.

(4) Під час виборів членів Виконавчого комітету Асамблея приділяє належну увагу справедливому географічному розподілу, а також необхідності для країн — учасниць спеціальних угод, які можуть бути укладені у зв'язку із Союзом, бути серед країн, які складають Виконавчий комітет.

(5) (а) Члени Виконавчого комітету здійснюють свої функції від закриття сесії Асамблеї, на якій вони були обрані, до закриття наступної чергової сесії Асамблеї.

(b) Члени Виконавчого комітету можуть бути переобрані, але в кількості, що не перевищує двох третин їх складу.

(с) Асамблея встановлює детальні правила виборів і можливих перевиборів членів Виконавчого комітету.

(i) підготовляє проект порядку денного Асамблеї;

(ii) подає Асамблеї пропозиції, щодо проекту програми і дворічного бюджету Союзу, підготовлених Генеральним директором;

(iii) виключений;

(iv) подає Асамблеї з відповідними зауваженнями періодичні звіти Генерального директора і щорічні акти фінансових ревізій;

(v) Відповідно до рішень Асамблеї і з урахуванням обставин, що виникли між двома черговими сесіями Асамблеї, вживає всіх необхідних заходів, щоб забезпечити виконання Генеральним директором програми Союзу;

(vi) виконує всі інші функції, покладені на нього відповідно до цієї Конвенції.

(6) (а) Виконавчий комітет:

(b) З питань, що становлять інтерес також для інших Союзів, адміністрацію яких здійснює Організація, Виконавчий комітет приймає рішення, заслухавши думку Координаційного комітету Організації.

(7) (а) Виконавчий комітет збирається на чергову сесію раз на рік за скликанням Генерального директора по можливості в той же час і в тому ж місці, що й Координаційний комітет Організації.

(b) Виконавчий комітет збирається на надзвичайну сесію, що скликається Генеральним директором, або по його власною ініціативою, або на прохання Голови, або на вимогу однієї чверті членів Виконавчого комітету.

- (8) (a) Кожна країна — член Виконавчого комітету має один голос.
- (b) Половина країн — членів Виконавчого комітету становить кворум.
- (c) Рішення приймаються простою більшістю поданих голосів.
- (d) Голосу тих, що утрималися, не беруться до уваги.
- (e) Делегат може представляти тільки одну країну і голосувати лише від її імені.

(9) Країни Союзу, що не є членами Виконавчого комітету, допускаються на його засідання як спостерігачі.

(10) Виконавчий комітет приймає свої правила процедури.

Стаття 24

(1) (a) Адміністративні завдання Союзу здійснюються Міжнародним бюро, яке є наступником Бюро Союзу, об'єднаного з Бюро Союзу, заснованого Міжнародною конвенцією з охорони промислової власності.

(b) Міжнародне бюро виконує, зокрема, функції секретаріату різних органів Союзу.

(c) Генеральний директор Організації є головною посадовою особою Союзу і представляє Союз.

(2) Міжнародне бюро збирає і публікує інформацію, щодо охорони авторських прав. Кожна країна Союзу негайно передає Міжнародному бюро текст кожного нового закону і всі офіційні тексти, щодо охорони авторських прав.

(3) Міжнародне бюро видає щомісячний журнал.

(4) Міжнародне бюро сповіщає за запитом будь-якої країни Союзу відомості з питань охорони авторських прав.

(5) Міжнародне бюро проводить дослідження і надає послуги, призначені полегшити охорону авторських прав.

(6) Генеральний директор і будь-який призначений ним член персоналу беруть участь без права голосу в усіх засіданнях Асамблеї, Виконавчого комітету і будь-якого комітету експертів або робочої групи. Генеральний директор або призначений ним член персоналу є за своїм службовим становищем секретарем цих органів.

(7) (a) Міжнародне бюро, відповідно до вказівки Асамблеї і в співробітництві з Виконавчим комітетом, готує конференції по перегляду положень Конвенції, що не містяться в статтях від 22 до 26.

(b) Міжнародне бюро може консультуватись з міжурядовими і міжнародними неурядовими організаціями з питань підготовки конференцій щодо перегляду.

(c) Генеральний директор і призначені ним особи беруть участь у роботі цих конференцій без права голосу.

(8) Міжнародне бюро виконує будь-які інші покладені на нього завдання.

Стаття 25

(1) (a) Союз має бюджет.

(b) Бюджет Союзу включає надходження і витрати власне Союзу, його внесок до бюджету витрат, загальних для Союзів, а також у відповідних випадках відрахування до бюджету Конференції Організації.

(c) Витратами, спільними для Союзів, вважаються такі, які не відносяться виключно до даного Союзу, але одночасно до одного або кількох інших Союзів, адміністрацію яких здійснює Організація. Частка Союзу в цих загальних витратах відповідає його зацікавленості в даних витратах.

(2) Бюджет Союзу приймається з належним урахуванням вимог координації з бюджетами інших Союзів, адміністрацію яких здійснює Організація.

(i) внесків країн Союзу;

(ii) зборів і платежів за надавані Міжнародним бюро послуги, що в компетенції Союзу;

(iii) надходжень від продажу публікацій Міжнародного бюро, що стосується Союзу і від передачі прав на такі публікації;

(iv) дарів, відписаних коштів і субсидій;

(v) ренти, відсотків і різних інших доходів.

(3) Бюджет Союзу фінансується з таких джерел:

(4) (a) Для визначення свого внеску в бюджет кожна країна Союзу відноситься до певного класу і сплачує свій річний внесок на основі такої чином встановленої кількості одиниць:

Клас I.....	25
Клас II.....	20
Клас III.....	15
Клас IV.....	10
Клас V.....	5
Клас VI.....	3
Клас VII.....	1

(b) Кожна країна, якщо вона цього раніше не зробила, одночасно із здачею на зберігання ратифікаційної грамоти або акта про приєднання вказує клас, до якого вона бажає бути віднесеною. Будь-яка країна може змінити клас. Якщо країна вибирає більш низький клас, вона повинна заявити про це на черговій сесії Асамблеї. Така зміна набуває чинності від початку календарного року, що йде за зазначеною сесією.

(c) Річний внесок кожної країни дорівнює сумі, яка відноситься так до загальної суми внесків у бюджет Союзу, що підлягають сплаті всіма країнами, як кількість її одиниць відноситься до загальної кількості одиниць усіх країн, що сплачують внески.

(d) Внески належать до сплати з першого січня кожного року.

(e) Країна, яка має заборгованість по сплаті внесків, втрачає право голосу у всіх органах Союзу, членом яких вона є, якщо сума її заборгованості дорівнює або перевищує суму внесків, яка припадає на неї за два повні попередні роки. Проте будь-який із цих органів може дозволити такій країні продовжувати користуватися правом голосу, якщо і до тих пір, поки він переконаний, що прострочення платежу відбулося в результаті виключних і неминучих обставин.

(f) У випадку, коли бюджет не прийнятий до початку нового фінансового періоду, то відповідно до порядку, передбаченого фінансовим регламентом, діє бюджет на рівні минулого року.

(5) Розмір зборів і платежів, належних за послуги, надавані Міжнародним бюро від імені Союзу, встановлюються Генеральним директором, який доповідає про це Асамблеї і Виконавчому комітету.

(б) (а) Союз має фонд обігових коштів, який складається із разового платежу, що вносить кожна країна Союзу. Якщо фонд обігових коштів стає недостатнім, Асамблея вирішує питання про його збільшення.

(б) Розмір первісного платежу кожної країни в згаданий фонд або її частка у збільшенні цього фонду пропорційні внескові цієї країни за той рік, в якому утворений фонд або прийнято рішення про його збільшення.

(с) Ця пропорція і умови платежу встановлюються Асамблеєю за пропозицією Генерального директора, після того як вона заслухає думку Координаційного комітету Організації.

(7) (а) В угоді про штаб-квартиру, укладеній із країною, на території якої Організація має свою штаб-квартиру, передбачається, що у випадках, коли фонд обігових коштів виявляється недостатнім, ця країна надає аванси. Сума цих авансів і умови, на яких вони надаються, у кожному випадку є предметом особливої угоди між такою країною і Організацією. До тих пір, доки така країна зв'язана зобов'язанням надавати аванси, вона по своїм станом має одне місце в Виконавчому комітеті.

(б) Як країна, згадана в підпункті (а), так і Організація мають право шляхом письмового повідомлення денонсувати зобов'язання про надання авансів. Денонсація набуває чинності через три роки після закінчення того року, в якому було зроблено повідомлення.

(8) Фінансова ревізія здійснюється відповідно до правил фінансового регламенту однією або кількома країнами Союзу чи зовнішніми ревізорами, призначеними за їх згодою Асамблеєю.

Стаття 26

(1) Пропозиції про внесення поправок у статті 22, 23, 24, 25 і цієї статті можуть бути зроблені будь-якою країною — членом Асамблеї, Виконавчим комітетом або Генеральним директором. Такі пропозиції направляються Генеральним директором країнам — членам Асамблеї принаймні за шість місяців до розгляду їх Асамблеєю.

(2) Будь-яка поправка до статей, передбачених пунктом (1), приймається Асамблеєю, для чого потрібна більшість у три чверті поданих голосів; проте будь-яка поправка до статті 22 і до даного пункту приймається більшістю в чотири п'ятих поданих голосів.

(3) Будь-яка поправка до статей, передбачених пунктом (1), набуває чинності через місяць, після того як письмові повідомлення про її прийняття, здійснене відповідно до конституційної процедури кожної країни, отримані Генеральним директором від трьох чвертей країн, які були членами Асамблеї під час прийняття нею цієї поправки. Будь-яка поправка до названих статей, прийнята таким чином, обов'язкова для всіх країн, які є членами Асамблеї на час набуття поправкою чинності, або які стають її членами після цієї дати, проте будь-яка поправка, що збільшує фінансові зобов'язання країн Союзу, є обов'язковою тільки для тих країн, які повідомили про прийняття ними такої поправки.

Стаття 27

(1) Ця Конвенція може підлягати перегляду з метою внесення до неї змін, спрямованих на вдосконалення системи Союзу.

(2) З цією метою по черзі в країнах Союзу проводяться конференції представників названих країн.

(3) Із врахуванням положень статті 26, які застосовуються при внесенні поправок до статей від 22 до 26, будь-який перегляд цього Акта, включаючи Додатковий розділ, потребує одностайності поданих голосів.

Стаття 28

(1) (a) Кожна країна Союзу, що підписала цей Акт, може ратифікувати його або, якщо вона не підписала його, може приєднатися до нього. Ратифікаційні грамоти і акти про приєднання здаються на зберігання Генеральному директору.

(b) Кожна країна Союзу може заявити у своїй ратифікаційній грамоті або акті про приєднання, що ратифікація або приєднання не поширюється на статті від 1 до 21 і на Додатковий розділ; проте, якщо така країна вже зробила заяву, відповідно до статті VI (1) Додаткового розділу, вона в цій грамоті або акті в такому випадку може заявити тільки про те, що її ратифікація або приєднання не застосовується до статей від 1 до 20.

(c) Кожна Країна Союзу, яка відповідно до підпункту (b) виключила відповідні згадані положення із сфери дії своєї ратифікації або приєднання, може пізніше в будь-який час заявити, що вона поширює чинність своєї ратифікації або приєднання на ці положення. Така заява подається на зберігання Генеральному директору.

(2) (a) Статті від 1 до 21 і Додатковий розділ набувають чинності через три місяці після

(i) принаймні п'ять країн Союзу ратифікують цей Акт або приєднуються до нього, не зробивши заяви, передбаченої пунктом (1) (b);

(ii) Іспанія, Сполучене Королівство Великобританії і Північної Ірландії, Сполучені Штати Америки і Франція будуть пов'язані Всесвітньою конвенцією з авторського права, переглянутою в Парижі 24 липня 1971 року.

того, як будуть виконані такі дві умови:

(b) набуття чинності, зазначене в підпункті (a), відноситься до тих країн Союзу, які принаймні за три місяці до згаданого набуття чинності здали на зберігання ратифікаційні грамоти або акти про приєднання, не зробивши заяви, передбаченої пунктом (1) (b).

(c) Відносно будь-якої країни Союзу, до якої не застосовується підпункт (b) і яка ратифікувала цей Акт або приєдналася до нього, не зробивши заяви, передбаченої пунктом (1) (b), статті від 1 до 21 і Додатковий розділ набувають чинності через три місяці після дати сповіщення Генеральним директором про здачу на зберігання відповідної ратифікаційної

грамоти або акта про приєднання, якщо тільки в поданій грамоті або акті не буде названа більш пізня дата. В останньому випадку статті від 1 до 21 і Додатковий розділ набувають чинності щодо цієї країни на вказану таким образом дату.

(d) Положення підпунктів (a) і (c) не впливають на застосування статті VI Додаткового розділу.

(3) Відносно будь-якої країни Союзу, яка ратифікує цей Акт або приєднується до нього, зробивши або не зробивши заяви, передбаченої пунктом (1) (b), статті від 22 до 38, набувають чинності через три місяці після дати повідомлення Генеральним директором про здачу на зберігання відповідної ратифікаційної грамоти або акта про приєднання, якщо тільки в поданій грамоті або акті не буде названа більш пізня дата. В останньому випадку статті від 22 до 38 набувають чинності щодо цієї країни на вказану таким чином дату.

Стаття 29

(1) Будь-яка країна, що не є членом Союзу, може приєднатися до цього Акта і тим самим стати стороною цієї Конвенції і членом Союзу. Акти про приєднання передаються на зберігання Генеральному директору.

(2) (a) Із врахуванням підпункту (b), ця Конвенція набуває чинності відносно будь-якої країни, що не є членом Союзу, через три місяці після дати сповіщення Генеральним директором про здачу на зберігання її акта про приєднання, якщо тільки більш пізня дата не була вказана в акті про приєднання. В останньому випадку ця Конвенція набуває чинності щодо цієї країни на вказану таким чином дату.

(b) Якщо набуття чинності, відповідно до підпункту (a), передуватиме набуттю чинності статтями від 1 до 21 і Додатковим розділом, відповідно до статті 28 (2) (a), названа країна тим часом буде зв'язана замість статей від 1 до 21 і Додаткового розділу статтями від 1 до 20 Брюссельського акта цієї Конвенції.

Стаття 29bis

Ратифікація цього Акта або приєднання до нього для будь-якої країни, не зв'язаної статтями від 22 до 30 Стокгольмського акта цієї Конвенції, є виключно для цілей статті 14(2) Конвенції, що засновує Організацію, рівнозначним ратифікації згаданого Стокгольмського акта або приєднанню до цього акта з обмеженням, передбаченим статтею 28 (1) (b) (i) цього акта.

Стаття 30

(1) За винятком вилучень, що допускаються пунктом (2) цієї статті, статті 28(1)(b), статті 33(2) і Додатковим розділом, ратифікація або приєднання автоматично спричиняються до визнання всіх положень і одержання всіх переваг, встановлених цією Конвенцією.

(2)(a) Будь-яка країна Союзу, яка ратифікує цей Акт або приєднується до нього, може з врахуванням статті V (2) Додаткового розділу зберегти переваги застережень, сформульованих нею раніше, за умови, що вона зробить про це заяву під час здачі на зберігання ратифікаційної грамоти або акта про приєднання.

(b) Будь-яка країна, що не є членом Союзу, при приєднанні до цієї Конвенції і з урахуванням статті V (2) Додаткового розділу може заявити, що вона має намір, принаймні тимчасово, замінити статтю 8 цього Акта відносно права на переклад, положеннями статті 5 Союзної конвенції 1886 року, доповненої в Парижі в 1896 році, при чіткому розумінні, що ці положення застосовуються тільки до перекладів на загальнозживану мову цієї країни. Із врахуванням статті I (6) (b) Додаткового розділу будь-яка країна Союзу має право застосовувати відносно права на переклад творів, країною походження яких є країна, що скористалася таким застереженням, охорону, еквівалентну охороні, надаваній цією останньою країною.

(c) Будь-яка країна може в будь-який час вилучити такі застереження шляхом повідомлення, направленою Генеральному директору.

Стаття 31

(1) Будь-яка країна може заявити у своїй ратифікаційній грамоті або акті про приєднання або в будь-який наступний час направити Генеральному директору письмове повідомлення про те, що ця Конвенція застосовується до всіх або деяких територій, зазначених у заяві або повідомленні, за міжнародні відносини яких вона несе відповідальність.

(2) Будь-яка країна, що зробила таку заяву або направила таке повідомлення, може в будь-який час повідомити Генеральному директору про припинення застосування цієї Конвенції до всіх або деяких із таких територій.

(3) (a) Будь-яка заява, зроблена відповідно до пункту (1), набуває чинності з тієї ж дати, що і ратифікація або приєднання, документи про які включали цю заяву, а будь-яке повідомлення, надіслане відповідно до згаданого пункту, набуває чинності через три місяці після сповіщення про нього, зробленого Генеральним директором.

(b) Будь-яке повідомлення, надіслане відповідно до пункту (2), набуває чинності через дванадцять місяців після одержання його Генеральним директором.

(4) Ця стаття ні в якому разі не може тлумачитись як така, що означає мовчазне визнання або прийняття будь-якою країною Союзу фактичного положення щодо території, до якої ця Конвенція застосовується іншою країною Союзу на підставі заяви, зробленої відповідно до пункту (1).

Стаття 32

(1) Цей Акт заміняє у відносинах між країнами Союзу і в тій же мірі, в якій він застосовується, Бернську конвенцію від 9 вересня 1886 року і наступні акти по її перегляду. Акти, які раніше набули чинності, продовжують застосовуватися в цілому або в тій мірі, в якій цей Акт не заміняє їх в силу попередньої пропозиції, у відносинах між країнами Союзу, які не ратифікують цього Акта або не приєднуються до нього.

(2) Країни, що не є членами Союзу, які стають стороною цього Акта, із врахуванням пункту (3), застосовують його щодо будь-якої країни Союзу, не зв'язаної цим Актом, або хоча і зв'язаної цим Актом, але яка зробила заяву, передбачувану статтею 28(1)(b). Такі країни визнають, що згадана країна Союзу у своїх відносинах з ними:

i (i) може застосовувати положення останнього попереднього акта, яким вона зв'язана,

(ii) із врахуванням статті 1(6) Додаткового розділу, має право пристосувати охорону до рівня, передбаченого цим Актом.

(3) Кожна країна, яка скористалась будь-якою із можливостей, передбачених у Додатковим розділом, може застосовувати положення Додаткового розділу, що стосуються прав або можливостей, якими вона скористалась, у своїх відносинах з будь-якою країною Союзу, що не зв'язана цим Актом, за умови, що ця остання країна допускає застосування згаданих положень.

Стаття 33

(1) Будь-який спір між двома або декількома країнами Союзу, щодо тлумачення або застосування цієї Конвенції, не вирішений шляхом переговорів, може бути переданий будь-якою із зазначених країн до Міжнародного суду, шляхом подачі заяви, відповідно до статуту Суду, якщо тільки зазначені країни не домовляться про інший спосіб врегулювання спору. Країна, яка подає заяву, повинна повідомити Міжнародне бюро про спір, переданий на розгляд Суду; Міжнародне бюро повинно повідомити про це решту країн Союзу.

(2) У момент підписання цього Акта або здачі на зберігання ратифікаційної грамоти або акта про приєднання будь-яка країна може заявити, що вона не вважає себе зв'язаною положеннями пункту (1). Щодо спорів між такою країною і будь-якою іншою країною Союзу, то положення пункту (1) на них не поширюється.

(3) Будь-яка країна, що зробила заяву відповідно до положень пункту (2), може в будь-який час відізвати її через повідомлення, надіслане Генеральному директору.

Стаття 34

(1) Із врахуванням статті 29bis, ніяка країна не може ратифікувати попередні акти цієї Конвенції або приєднатися до них після набуття чинності статтями від 1 до 21 і Додаткового розділу.

(2) Після набуття чинності статтями від 1 до 21 і Додатковим розділом жодна країна не може зробити заяви, передбаченої статтею 5 Протоколу щодо країн, які розвиваються, доданого до Стокгольмського акта.

Стаття 35

(1) Ця Конвенція діє без обмеження терміном.

(2) Будь-яка країна може денонсувати цей Акт шляхом повідомлення, надісланого Генеральному директору. Така денонсація є також денонсацією всіх попередніх актів і поширюється тільки на країну, яка її здійснила, в той час як щодо решти країн Союзу Конвенція залишається чинною і підлягає виконанню.

(3) Денонсація набуває чинності через рік, починаючи від дня одержання повідомлення Генеральним директором.

(4) Передбачене цією статтею право денонсації не може бути використано жодною країною до закінчення п'яти років, починаючи від дати, коли вона стала членом Союзу.

Стаття 36

(1) Кожна країна, що є учасницею цієї Конвенції, зобов'язується вжити, відповідно до своєї Конституції, необхідних заходів для забезпечення застосування цієї Конвенції.

(2) Припускається, що кожна країна, в момент коли вона стає зв'язаною цією Конвенцією, буде спроможна, відповідно до свого внутрішнього законодавства, виконувати положення цієї Конвенції.

Стаття 37

(1) (a) Цей Акт підписується в одному примірнику англійською і французькою мовами і, з врахуванням пункту (2), здається на зберігання Генеральному директору.

(b) Офіційні тексти виробляються Генеральним директором, після консультації із зацікавленими урядами, арабською, іспанською, італійською, німецькою і португальською мовами, які визначить Асамблея.

(c) У випадку розбіжностей у тлумаченні різних текстів перевага віддається французькому тексту.

(2) Цей Акт відкритий для підписання до 31 січня 1972 року. До цієї дати примірник, зазначений у пункті (1)(a), здається на зберігання Уряду Французької Республіки.

(3) Генеральний директор завіряє і надсилає дві копії підписаного тексту цього Акта урядам усіх країн Союзу і, за запитом, уряду будь-якої іншої країни.

(4) Генеральний директор реєструє цей Акт у Секретаріаті Організації Об'єднаних Націй.

(5) Генеральний директор сповіщає уряди всіх країн Союзу про підписання, здачу на зберігання ратифікаційних грамот і актів про приєднання і про заяви, що містяться в цих документах або зроблені відповідно до статей 28 (1) (c), 30 (2) (a) і (b) і 33 (2), про набуття чинності будь-якими положеннями цього Акта, повідомлення про денонсації і повідомлення, надіслані відповідно до статей 30 (2) (c), 31 (1) і (2), 33 (3) і 38 (1), а також про повідомлення, передбачені Додатковим розділом.

Стаття 38

(1) Країни Союзу, які не ратифікували цей Акт чи не приєдналися до нього або які не пов'язані статтями від 22 до 26 Стокгольмського акта цієї Конвенції, можуть до 26 квітня 1975 року користуватися, якщо вони того забажають, правами, наданими в силу зазначених статей, так як коли б вони були зв'язані цими статтями. Будь-яка країна, яка бажає користуватися такими правами, направляє з цією метою Генеральному директору письмове повідомлення, що набуває чинності від дати його одержання. Такі країни вважаються членами Асамблеї до зазначеного терміну.

(2) До тих пір, поки не всі країни Союзу стали членами Організації, Міжнародне бюро Організації функціонує також як Бюро Союзу, а Генеральний директор діє як Директор цього Бюро.

(3) Як тільки всі країни Союзу стають членами Організації, права, обов'язки і майно Бюро Союзу переходять до Міжнародному бюро Організації.

Додатковий розділ

Стаття I

(1) Будь-яка країна, яка вважається відповідно до встановленої практики Генеральною Асамблеєю Організації Об'єднаних Націй країною, що розвивається, яка ратифікує або приєднується до цього Акта, невід'ємну частину якого становить цей Додатковий розділ, і яка, взявши до уваги свій економічний стан і свої соціальні і культурні потреби, не вважає себе спроможною негайно ввести в дію положення по охороні всіх прав, передбачених цим Актом, може шляхом повідомлення, що здається на зберігання Генеральному директору при депонуванні ратифікаційної грамоти або акта про приєднання, або з урахуванням статті V(1)(c), у будь-який наступний час заявити, що вона буде користуватися пільгою, передбаченою статтею II, або пільгою передбаченою статтею III, або обома цими пільгами. Вона може замість користування пільгою, передбаченою статтею II, зробити заяву відповідно статті V(1)(a).

(2) (a) Будь-яка заява, відповідно до пункту (1), зроблена до закінчення десятирічного періоду, після набуття чинності статтями від 1 до 21 і цього Додаткового розділу згідно із статтею 28(2) має силу до закінчення названого періоду. Будь-яка така заява може бути відновлена цілком або частково на періоди кожний терміном десять років шляхом повідомлення, що здається на зберігання Генеральному директору, не більше ніж за п'ятнадцять і не менше ніж за три місяці до закінчення поточного десятирічного періоду.

(b) Будь-яка заява, відповідно до пункту (1), зроблена після закінчення десятирічного періоду після набуття чинності статтями від 1 до 21 і цього Додаткового розділу згідно із статтею 28(2), має силу до закінчення поточного десятирічного періоду. Будь-яка така заява може бути відновлена, як це передбачено у другій фразі підпункту (a).

(3) Будь-яка країна Союзу, яка перестала вважатись країною, що розвивається, відповідно до пункту (1), не може відновити свою заяву, як це передбачено пунктом (2) і незалежно від того, чи відкличе вона офіційно свою заяву чи ні, не може користуватися пільгами, згаданими в пункті (1), після закінчення поточного десятирічного періоду або після закінчення трьохрічного періоду, після того як вона перестала вважатись країною, що розвивається; при цьому застосовується той період, який закінчується пізніше.

(4) Там, де до часу, коли заява, зроблена відповідно до пунктів (1) і (2), припиняє свою дію, є в запасі примірники, які були виготовлені за ліцензією, наданою на підставі цього Додаткового розділу, ці примірники можуть продовжувати розповсюджуватися до тих пір, доки їхні запаси не розійдуться повністю.

(5) Будь-яка країна, яка зв'язана положеннями цього Акта і яка здала на зберігання заяву або повідомлення відповідно до статті 31(1) щодо застосування цього Акта до якої-небудь

території, стан якої може розглядатися як аналогічний стану країн, зазначених у пункті (1), може щодо такої території зробити заяву, згадану в пункті (1), і повідомлення про відновлення, згадане в пункті (2). Протягом терміну дії такої заяви або повідомлення положення цього Додаткового розділу застосовуються щодо такої території.

(б) (а) Та обставина, що яка-небудь країна користується пільгами, передбаченими пунктом (1), не створює можливості для іншої країни надавати творам, країною походження яких є перша країна, охорону в меншому обсязі, ніж та, яку вона зобов'язана надавати відповідно до статей від 1 до 20.

(б) Право застосування еквівалентної охорони, передбачене в статті 30(2)(b) (друга фраза), не може бути використане раніше дати, якою закінчиться період, що застосовується відповідно до статті 1(3) щодо творів, країною походження яких є країна, що зробила заяву відповідно до статті V(1)(a).

Стаття II

(1) Будь-яка країна, що заявила, що вона буде користуватися пільгою, передбаченою цією статтею, може щодо творів, випущених у світ у друкованій або іншій аналогічній формі відтворення, замінити виключне право на переклад, передбачене статтею 8, системою не виключних і непередаваних ліцензій, що видаються компетентними органами на нижче зазначених умовах і з урахуванням статті IV.

(2) (а) З урахуванням пункту (3), якщо після закінчення трьохрічного періоду або будь-якого більш тривалого періоду, встановленого національним законодавством названої країни, що обчислюється від дати першого випуску твору у світ, переклад такого твору не був випущений у світ мовою, загальноживаною в цій країні, особою, що має право на переклад, або з її дозволу, будь-який громадянин такої країни може одержати ліцензію зробити переклад твору названою мовою і випустити в світ такий переклад друкованою або аналогічною формою відтворення.

(б) На умовах, передбачених цією статтею, ліцензія може бути видана також у тих випадках, коли всі видання перекладу, випущеного у світ даною мовою, повністю розійшлися.

(3) (а) У разі перекладу мовою, що не є загальноживаною в одній або декількох розвинених країнах — членах Союзу, період, що дорівнює одному року, заміняє трьохрічний період, передбачений пунктом (2)(а).

(б) Будь-яка країна, згадана в пункті (1), за одностайною домовленістю з розвиненими країнами — членами Союзу, в яких та ж сама мова є загальноживаною, може замінити, у випадку перекладу цією мовою, трьохрічний період, передбачений пунктом (2)(а), більш коротким періодом, погодженим у такій домовленості, причому такий період не може бути менше одного року. Проте положення попереднього речення не поширюється на англійську, французьку і іспанську мови. Генеральний директор повідомляється про будь-яку таку домовленість урядами, які її досягли.

(4) (a) Відповідно до положень цієї статті, ліцензії, одержувані після трьох років, не можуть бути видані до закінчення додаткового шестимісячного періоду, а ліцензії, одержувані

(i) від дати, на яку заявник на ліцензію виконає вимоги, перелічені в статті IV(1), або

(ii) якщо не відомі особа або адреса особи, що має право на переклад, від дати, на яку заявник на ліцензію відправить, як передбачено статтею IV(2), копії своєї заяви, поданої органу, компетентному видавати ліцензію.

після одного року, до закінчення додаткового дев'ятимісячного періоду:

(b) Ліцензія, передбачена цією статтею, не видається, якщо переклад мовою, відносно якої заяву було подано, буде випущений у світ особою, яка має право на переклад або з її дозволу, протягом вказаних шести- або дев'ятимісячних періодів.

(5) Будь-яка ліцензія, відповідно до положень цієї статті, видається лише для використання в школах, університетах або з метою досліджень.

(6) Якщо переклад твору випускається у світ особою, що має право на переклад, або з її дозволу за цінами, що відповідають тим, які звичайно встановлюються в країні для аналогічних творів, будь-яка ліцензія, що видається відповідно до цієї статті, припиняє свою дію, якщо такий переклад виконаний тією ж мовою і, в основному того ж змісту, що й переклад, випущений у світ за ліцензією. Всі примірники, що вже вийшли до того, як ліцензія втратила силу, можуть продовжувати поширюватись до тих пір, доки вони не розійдуться повністю.

(7) Для творів, які в основному складаються з ілюстрацій, ліцензія на переклад і випуск у світ тексту та на відтворення і випуск у світ ілюстрацій надається, тільки якщо умови статті III також виконуються.

(8) Ліцензія не може бути видана відповідно до цієї статті, якщо автор вилучив з обігу всі

(i) переклад здійснюється з примірника, виготовленого і придбаного відповідно до законів даної країни;

(ii) переклад призначається лише для використання в радіопередачах, призначених виключно для цілей навчання або поширення результатів спеціальних технічних або наукових досліджень серед спеціалістів конкретної професії;

(iii) переклад використовується винятково для цілей перелічених в умові (ii), в законно здійснених передачах, призначених для слухачів на території даної країни, включаючи передачі, здійснювані за допомогою звукових або візуальних записів, зроблених законно і виключно для цілей таких передач;

(iv) будь-яке використання перекладу не ставить собі комерційних цілей.

примірники свого твору.

(9) (a) Ліцензія на переклад твору, випущеного в світ у друкованій або аналогічній формі відтворення, може бути також видана будь-якій радіомовній організації, що має свою штаб-

квартиру в країні, згаданій у пункті (1), по пред'явленні заяви зазначеної організації компетентному органу цієї країни, якщо при цьому виконуються всі такі умови:

(b) Звукові або візуальні записи перекладу, зробленого організацією радіомовлення на підставі ліцензії, виданої в силу цього пункту, можуть, для цілей і з врахуванням умов, перелічених в підпункті (a), і за згодою цієї організації, бути також використані будь-якою іншою організацією радіомовлення, що має свою штаб-квартиру в країні, компетентний орган якої видав дану ліцензію.

(c) За умови, що всі критерії і умови, викладені в підпункті (a), виконуються, ліцензія може бути видана організації радіомовлення для перекладу будь-якого тексту, включеного в аудіовізуального запису, який сам був виготовлений і випущений у світ виключно з метою використання для систематичного навчання.

(d) З урахуванням підпунктів (a) — (c) положення попередніх пунктів застосовується під час видачі і реалізації ліцензії, виданої відповідно до цього пункту.

Стаття III

(1) Будь-яка країна, яка заявила, що вона буде користуватись пільгами, передбаченими цією статтею, має право замінити виключне право на відтворення, передбачене статтею 9, системою невиключних і непередаваних ліцензій, що надаються компетентним органом із врахуванням статті IV і на таких умовах:

(2)(a) Якщо відносно твору, до якого ця стаття застосовується в силу пункту (7) після

(i) відповідного періоду, визначеного в пункті (3), починаючи від дати першого випуску в світ даного видання твору, або

(ii) будь-якого більш тривалого періоду, визначеного національним законодавством країни, згаданій в пункті (1), починаючи від тієї ж самої дати, примірники такого видання не були розповсюджені в цій країні серед публіки або в зв'язку з систематичним навчанням особою, яка має право на відтворення, або з її дозволу за цінами, що відповідають тим, які звичайно встановлюються в цій державі для аналогічних творів, будь-який громадянин такої країни може одержати ліцензію на відтворення і на випуск у світ такого видання за такою же або більш низькою ціною для використання у зв'язку із систематичним навчанням.

закінчення:

(b) Ліцензія на відтворення і випуск у світ видання, яке було розповсюджено, як це описано в підпункті (a), може також бути видана на умовах, передбачених у цій статті, якщо після закінчення застосовного періоду жоден дозволений примірник цього видання не був предметом продажу в даній країні серед публіки або у зв'язку з систематичним навчанням протягом шестимісячного періоду за цінами, що відповідають тим, які звичайно встановлюються для аналогічних творів у цій країні.

(3) Період, зазначений у пункті (2)(a)(i), становить п'ять років за винятком:

(i) для творів з природничих і точних наук, включаючи математику і техніку, цей період становить три роки;

(ii) для художніх, поетичних, драматичних і музичних творів, а також для книг з мистецтва цей період становить сім років.

(4)(a) Ніяка ліцензія, доступна після трьох років, не видається відповідно до цієї статті до

(i) від дати, на яку заявник виконає вимоги, зазначені в статті IV(1), або

(ii) якщо не відомі особа або адреса особи, що має право на відтворення, від дати відправки заявником, як це передбачено статтею IV(2) копій його заяви, поданої до органу, компетентного видавати ліцензії.

закінчення шестимісячного періоду:

(b) Якщо ліцензії є доступними після інших періодів і стаття IV(2) є застосовною, жодна ліцензія не видається до закінчення трьохмісячного періоду від дати відправлення копій заяви.

(c) Якщо протягом шестимісячного або трьохмісячного періодів, вказаних у підпунктах (a) і (b), розповсюдження, як це описано у пункті (2)(a), мало місце, ніяка ліцензія відповідно до цієї статті не видається.

(d) Ніяка ліцензія не видається, якщо автор вилучив з обігу всі примірники видання, на відтворення і випуск у світ якого ліцензія запитувалась.

(5) Ліцензія на відтворення і випуск у світ перекладу твору не видається відповідно до цієї

(i) коли переклад не був випущений особою, що має право на переклад, або з її дозволу або

(ii) коли переклад зроблений не загальноживаною мовою в країні, де запитувалась ліцензія.

статті у таких випадках:

(6) Коли особа, що має право на відтворення або хто-небудь з її дозволом, розповсюджує примірники такого видання в країні, згаданій у пункті (1), серед публіки або у зв'язку із систематичним навчанням за цінами, відповідними тим, які звичайно встановлюються в цій країні для аналогічних творів, будь-яка ліцензія, що видається відповідно до цієї статті, припиняє свою дію, якщо таке видання випущено у світ тією ж мовою і в основному того ж змісту, як і видання, випущене у світ за ліцензією. Всі примірники, що вже вийшли в світ до того, як ліцензія втратила силу, можуть продовжувати розповсюджуватись до тих пір, доки не розійдуться повністю.

(7)(a) Із врахуванням пункту (b) твори, на які поширюється ця стаття, обмежуються творами, випущеними в світ у друкованій або аналогічній формі відтворення.

(b) Ця стаття поширюється також на відтворення в аудіовізуальній формі, законно здійснених аудіовізуальних записів, включаючи будь-які твори, що містяться в них і охороняються авторським правом, а також на переклад будь-якого включеного до них тексту мовою, загальноживаною в країні, де ліцензія запитується, за умови, що у всіх цих випадках зазначені аудіовізуальні записи підготовлені і випущені у світ із виключною метою використання для систематичного навчання.

Стаття IV

(1) Ліцензії відповідно до статей II і III можуть бути видані тільки за умови, якщо заявник на ліцензію доведе згідно з правилами встановленим у цій країні, що він звертався до особи, яка має право на підготовку і випуск у світ перекладу або на відтворення і випуск у світ видання, за дозволом і одержав її відмову або що після виявлених ним належних старань він не зміг встановити особи, що має це право. При звертанні за ліцензією заявник інформує про це будь-який національний або міжнародний інформаційний центр, згаданий у пункті (2).

(2) Якщо не можна встановити особу, що має право, то заявник на ліцензію надсилає рекомендованою авіапоштою копії своєї заяви, поданої органу, компетентному видавати ліцензії, видавцю, прізвище якого позначено на творі, а також будь-якому національному або міжнародному центру, який може бути позначений у відповідній нотифікації, Генеральному директору урядом країни, в якій, як передбачається, видавець здійснює основну частину своєї професійної діяльності.

(3) Прізвище автора зазначається на всіх примірниках перекладу або відтворення, випущених у світ за ліцензією, виданою відповідно до статті II або статті III. Назва твору друкується на всіх таких примірниках. У разі перекладу оригінальна назва твору друкується у будь-якому випадку на всіх зазначених примірниках.

(4)(a) Ніяка ліцензія, видана у відповідно до статті II або статті III, не поширюється на експорт примірників твору і дійсна тільки для випуску у світ перекладу або відповідно відтворення в межах країни, де вона запитувалась.

(b) Для цілей підпункту (a) поняття експорт включає відправку примірників з будь-якої території в країну, яка щодо цієї території зробила заяву відповідно до статті I (5).

(c) Коли урядова або інша організація країни, що видала ліцензію відповідно до статті II на підготовку перекладу будь-якою мовою, крім англійської, іспанської або французької, надсилає примірники перекладу, випущеного у світ за такою ліцензією, в іншу країну, така пересилка примірників для цілей підпункту (a) не вважається експортом, якщо виконані всі з таких умов:

(i) одержувачами є громадяни країни, що видала ліцензію, або організації, що поєднують таких громадян;

(ii) примірники повинні використовуватись лише в школах, університетах або з метою досліджень;

(iii) направлення примірників і їх наступне розповсюдження серед одержувачів не ставить собі комерційну мету; і

(iv) країна, в яку направляються примірники, погодилась із країною, чий компетентний орган видав ліцензію, дозволити одержання, розповсюдження або те й інше разом, і Генеральному директору було повідомлено про таку угоду урядом країни, в якій ліцензія була видана.

(5) Всі примірники, випущені у світ за ліцензію, виданою на підставі статті II або статті III, мають повідомлення відповідною мовою, яке вказує, що примірники підлягають розповсюдженню тільки в країні або на території, на яку дана ліцензія поширюється.

(i) того, щоб ліцензія передбачала виплату справедливої компенсації на користь особи, що має право на переклад або відповідно на відтворення, що відповідає нормам гонорарів, звичайно застосовуваних щодо ліцензій при вільних переговорах між особами в двох відповідних країнах, і

(ii) сплати і переказу компенсації: якщо мають місце особливі національні валютні правила, компетентні власті докладають усіх зусиль, для того щоб за допомогою міжнародного механізму забезпечити переказ компенсації в конвертованій в міжнародному плані валюті або її еквівалентів.

(6)(a) Необхідні заходи вживаються на національному рівні для забезпечення:

(b) Необхідні заходи вживаються національним законодавством для забезпечення правильного перекладу або відповідно точного відтворення певного видання.

Стаття V

(1)(a) Будь-яка країна, що має право зробити заяву, що вона користується пільгою, передбаченою статтею II, може замість цього під час ратифікації цього Акта або приєднання до

нього:

(i) якщо вона є країною, до якої застосовується стаття 30 (2) (a), зробити заяву відповідно до цього положення щодо права на переклад;

(ii) якщо вона є країною, до якої стаття 30 (2) (a) не застосовується, і навіть якщо вона не є країною, що не входить до Союзу, зробити заяву, як це передбачено статтею 30 (2) (b), перша фраза.

(b) Якщо країна перестає вважатися країною, що розвивається, як це передбачено статтею I (1), заява, зроблена відповідно до цього пункту, залишається дійсною до дати закінчення терміну, що застосовується відповідно до статті I (3).

(c) Будь-яка країна, яка зробила заяву відповідно до цього пункту, не може в подальшому користуватися пільгою, передбаченою статтею II, навіть якщо вона відкличе вказану заяву.

(2) Із врахуванням пункту (3) будь-яка країна, яка скористалася пільгою, передбаченою статтею II, не може в подальшому зробити заяву відповідно до пункту (1).

(3) Будь-яка країна, яка перестала вважатися країною що розвивається, як це передбачено статтею I (1), може, не пізніше ніж за два роки до закінчення періоду, що застосовується відповідно до статті I (3), зробити заяву в цілях, передбачених статтею 30 (2) (b), перша фраза, незважаючи на те, що вона не є країною, що не входить до Союзу. Така заява набуває чинності на дату, коли минає термін, що застосовується відповідно до статті I (3).

Стаття VI

(1) Будь-яка країна Союзу може заявити, починаючи від дати цього Акта і в будь-який час

(i) якщо вона є країною, яка, коли б вона була зв'язана статтями від 1 до 21 і цим Додатковим розділом, мала б право скористатися пільгами, згаданими в статті I (1), що вона буде застосовувати положення статті II або статті III або обох цих статей до творів, країною походження яких є країна, яка, відповідно до підпункту (ii), згаданого нижче, допускає застосування цих статей до таких творів, або яка є зв'язана статтями від 1 до 21 і цим Додатковим розділом; така заява замість посилання на статтю II може посилатись на статтю V;

(ii) що вона допускає застосування цього Додаткового розділу до творів, країною походження яких вона є, країнами, які зробили заяву відповідно до підпункту (i), згаданому вище, або повідомлення відповідно до статті I.

до того, коли вона буде зв'язана статтями від 1 до 21 і цим Додатковим розділом:

(2) Будь-яка заява зроблена відповідно до пункту (1), повинна бути у письмовій формі і депонуватись у Генерального директора. Заява набуває чинності від дати її депонування.